Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (šesto vijeće)

15. srpnja 2015.*

„Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazumi – Europsko tržište čelika za prednapinjanje – Utvrđivanje cijena, podjela tržišta i razmjena osjetljivih poslovnih informacija – Odluka kojom se utvrđuje povreda članka 101. UFEU-a – Suradnja tijekom upravnog postupka – Članak 139. točka (a) Poslovnika Općeg suda“

U predmetu T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, sa sjedištem u Arteixu (Španjolska),

Industrias Galycas SA, sa sjedištem u Vitoriji (Španjolska),

koje zastupaju A. Creus Carreras i A. Valiente Martin, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju su zastupali V. Bottka i F. Castilla Contreras, potom V. Bottka i A. Biolan, u svojstvu agenata, uz asistenciju M. Gray, *barrister*,

tuženika,

koju podupire

Vijeće Europske unije, koje zastupaju F. Florindo Gijón i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom zahtjeva za poništenje i preinaku Odluke Komisije C (2010) 4387 *final* od 30. lipnja 2010. u vezi s postupkom primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (predmet COMP/38344 – Čelik za prednapinjanje), izmijenjene Odlukom Komisije C (2010) 6676 *final* od 30. rujna 2010. i Odlukom Komisije C (2011) 2269 *final* od 4. travnja 2011.,

OPĆI SUD (šesto vijeće),

u sastavu: S. Frimodt Nielsen (izvjestitelj), predsjednik, F. Dehousse i A. M. Collins, suci,

tajnik: S. Spyropoulos, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 26. lipnja 2014,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu [1] *[omissis]*

Ocjena Općeg suda

113 Prvi tužbeni razlog u biti se temelji na tome da je postupak koji se provodi u području prava tržišnog natjecanja nezakonit s obzirom na članak 6. EKLJP-a i članak 47. Povelje o temeljnim pravima, jer se, kad je riječ o postupku kaznenopravne naravi, Komisiji ne mogu istodobno dodijeliti istražne ovlasti, ovlast progona i ovlast donošenja odluke kojom izriče sankciju a da pritom Opći sud ne izvršava puni nadzor nad navedenim odlukama, što, prema mišljenju tužitelja, nije posrijedi.

Pregled načela

114 Treba podsjetiti da je Sud u svojoj presudi Schindler Holding i dr./Komisija, t. 69. *supra* (EU:C:2013:522), presudio sljedeće:

„33. […] Suprotno tvrdnjama žalitelja, činjenica da odluke kojima se izriču novčane kazne u području prava tržišnog natjecanja donosi Komisija, nije po sebi protivna članku 6. EKLJP-a kako ga tumači Europski sud za ljudska prava. U tom smislu valja istaknuti da je Europski sud za ljudska prava u svojoj presudi A. Menarini Diagnostics protiv Italije, gore navedena, koja se odnosi na sankciju koju je izreklo talijansko tijelo nadležno za tržišno natjecanje zbog postupanja protivnih pravilima tržišnog natjecanja jednakih onima za koje se odgovornost pripisuje žaliteljima, procijenio da, s obzirom na visok iznos izrečene novčane kazne, sankcija pripada prema svojoj težini u kazneno područje.

34. Europski sud za ljudska prava ipak je naveo, u točki 58. spomenute presude, da povjeravanje administrativnim tijelima zadataka gonjenja i kažnjavanja kršenja propisa tržišnog natjecanja nije nespojivo s EKLJP-om, ukoliko zainteresirana osoba može u odnosu na svaku odluku koja je protiv nje donesena pokrenuti postupak pred sudom koji poštuje jamstva predviđena člankom 6. EKLJP-a.

35. U točki 59. presude A. Menarini Diagnostics protiv Italije, gore navedena, Europski sud za ljudska prava pojasnio je da poštivanje članka 6. EKLJP-a ne isključuje da, u postupku administrativne prirode, „kaznu“ prvo izrekne administrativno tijelo. Europski sud za ljudska prava ipak pretpostavlja da je odluka administrativnog tijela koja sama ne ispunjava uvjete predviđene člankom 6. stavkom 1. EKLJP-a podvrgnuta daljnjoj kontroli sudskog tijela neograničene nadležnosti. Jedna od karakteristika takvog tijela je ovlast u cijelosti, činjenično i pravno izmijeniti odluku koju je donijelo niže tijelo. Sudsko tijelo mora posebno biti nadležno ispitati sva činjenična i pravna pitanja relevantna u sporu koji se pred istim vodi.

36. Odlučujući o načelu učinkovite sudske zaštite, temeljnom načelu prava Unije koje je danas izraženo u članku 47. Povelje i koje odgovara, unutar prava Unije, članku 6. stavku 1. EKLJP-a, Sud je presudio da, osim kontrole zakonitosti koju predviđa UFEU, sudovi Unije raspolažu neograničenom nadležnošću koju im dodjeljuje članak 31. Uredbe br. 1/2003, sukladno članku 261. UFEU-a, i koji ih ovlašćuje da zamijene ocjenu Komisije vlastitom ocjenom i, posljedično, da ukinu, smanje ili povećaju izrečenu novčanu kaznu ili periodični penal (presuda od 8. prosinca 2011., Chalkor/Komisija, C-386/10 P, Zb., EU:C:2011:815, t. 63.).

1 — Navedene su samo one točke presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

37. U odnosu na kontrolu zakonitosti, Sud navodi da je sudovi Unije moraju izvršavati na temelju dokaza koje tužitelj iznese u prilog istaknutim tužbenim razlozima i da se ne oslanjaju na diskrecijsku marginu kojom raspolaže Komisija, ni u odnosu na izbor dokaza uzetih u obzir prilikom primjene kriterija navedenih u Smjernicama iz 1998. niti u odnosu na ocjenu tih dokaza, kako bi odustali od provođenja dubinske pravne i činjenične kontrole (presuda Chalkor/Komisija, EU:C:2011:815, t. 62.).

38. S obzirom na to da kontrola koju predviđaju Ugovori podrazumijeva da sudovi Unije izvršavaju kontrolu prava i činjenica i da su ovlašteni ocjenjivati dokaze, poništiti pobijanu odluku i izmijeniti iznose novčanih kazni, Sud je zaključio da kontrola zakonitosti predviđena člankom 263. UFEU-a, dopunjena neograničenom nadležnošću u odnosu na iznos novčane kazne iz članka 31. Uredbe br. 1/2003, nije u suprotnosti sa zahtjevima načela učinkovite sudske zaštite koja se sada nalazi u članku 47. Povelje (presuda Chalkor/Komisija, EU:C:2011:815, t. 67.).“

115 Nadalje, nepostojanje obveze kontrole cjelokupne sporne odluke po službenoj dužnosti ne narušava načelo djelotvorne sudske zaštite. U kontekstu poštovanja tog načela nije nužno da Opći sud po službenoj dužnosti pristupi novom sveobuhvatnom preispitivanju spisa, iako jest dužan odgovoriti na istaknute tužbene razloge i izvršiti kontrolu pravnih i činjeničnih elemenata (presude od 8. prosinca 2011., Chalkor/Komisija, C-386/10 P, Zb., EU:C:2011:815, t. 66. i od 26. listopada 2013., Kone i dr./Komisija, C-510/11 P, EU:C:2013:696, t. 32.).

116 Kad je riječ o relativnom dosegu presuda o poništenju, Sud je više puta presudio da se odluka donesena u području tržišnog natjecanja u pogledu nekoliko poduzetnika, iako je sastavljena i objavljena kao jedna, treba analizirati kao skupina pojedinačnih odluka kojima se u pogledu svakog od poduzetnika kojima je upućena utvrđuje povreda ili povrede za koje se tereti i kojima mu se, ovisno o slučaju, izriče novčana kazna (presude od 14. rujna 1999., Komisija/AssiDomän Kraft Products i dr., C-310/97 P, Zb., EU:C:1999:407, t. 49. i sljedeće i od 15. listopada 2002., Limburgse Vinyl Maatschappij i dr./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P, Zb., EU:C:2002:582, t. 100.).

117 U presudi od 11. srpnja 2013., Team Relocations i dr./Komisija (C-444/11 P, EU:C:2013:464), Sud je presudio da, ako adresat odluke odluči podnijeti tužbu za poništenje, pred sudom Unije vodit će se postupak samo o elementima odluke koji se odnose na njega, dok oni koji se odnose na ostale adresate ne ulaze u predmet spora koji sud Unije mora riješiti, osim u slučaju posebnih okolnosti, te je u tom pogledu uputio na svoju presudu od 22. siječnja 2013., Komisija/Tomkins (C-286/11 P, Zb., EU:C:2013:29, t. 43. i 49.).

118 U preostalom dijelu odluka posljedično ostaje obvezujuća u pogledu adresata koji nisu podnijeli tužbu za poništenje (vidjeti u tom smislu presudu Limburgse Vinyl Maatschappij i dr./Komisija, t. 116. *supra*, EU:C:2002:582, t. 100.).

119 Nadalje, presuđeno je da postupovna jamstva koja moraju postojati u postupku koji se vodi u području povrede pravila tržišnog natjecanja ne nalažu Komisiji da uspostavi unutarnju organizaciju kojom se sprečava da jedan te isti dužnosnik djeluje u istom predmetu kao istražitelj i izvjestitelj (vidjeti presudu od 11. ožujka 1999., Aristrain/Komisija, T-156/94, Zb., EU:T:1999:53, t. 26. i navedenu sudsku praksu).

120 Sud je osim toga presudio da se ništa ne protivi tomu da članove Komisije zadužene za donošenje odluke kojom se izriču novčane kazne o ishodu saslušanja izvijeste osobe koje je Komisija ovlastila za njegovo provođenje (presuda od 15. srpnja 1970., Buchler/Komisija, 44/69, Zb., EU:C:1970:72, t. 19. do 23.).

Osnovanost prvog tužbenog razloga

121 Dana 18. prosinca 2013., u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 64. Poslovnika od 2. svibnja 1991., Opći sud tužiteljima je odlučio postaviti pitanje u pisanom obliku o eventualnim posljedicama presude Schindler Holding i dr./Komisija, t. 69. *supra* (EU:C:2013:522) na prvi tužbeni razlog iznesen u prilog tužbi. Tužitelji su postupili u skladu s tim zahtjevom 30. siječnja 2014.

122 Tužitelji su tom prilikom naveli da, unatoč presudi Schindler Holding i dr./Komisija, t. 69. *supra* (EU:C:2013:522), oni i dalje ustraju u svojem prvom tužbenom zahtjevu (vidjeti gornju točku 111.).

123 S jedne strane, s obzirom na sudsku praksu navedenu u gore navedenoj točki 114. i sljedećima, treba odbiti sve prigovore koji se temelje na neusklađenosti postupka koji je Komisija vodila u području zabranjenog sporazuma, kako je propisan Uredbom br. 1/2003, s člankom 6. EKLJP-a i člankom 47. Povelje o temeljnim pravima kao i na navodnom nepostojanju neograničene nadležnosti nadzora koji Opći sud izvršava u ovom području.

124 Sudska praksa navedena u gore navedenoj točki 115. također dovodi do odbijanja prigovora koji se temelje na nepostojanju nadzora Općeg suda po službenoj dužnosti cijele sporne odluke.

125 Također treba odbiti argumentaciju tužitelja prema kojoj je nepostojanje učinaka *erga omnes* presuda o poništenju pojedinačne odluke u pravu tržišnog natjecanja kojom se izriče novčana kazna njezinu adresatu u biti nespojivo sa zahtjevom punog nadzora Općeg suda i dovodi da toga da cijeli postupak koji provode Komisija i Opći sud nije u skladu sa zahtjevima iz članka 6. stavka 1. EKLJP-a.

126 Kao prvo, treba podsjetiti da poništenje pojedinačne odluke ima učinak *erga omnes* te obvezuje svakoga, međutim, u skladu sa sudskom praksom navedenom gore u točki 116., nije u korist svih – za razliku od poništenja akta opće primjene – ne dovodeći pritom u pitanje neke posebne okolnosti (presuda Komisija/Tomkins, t. 117. *supra*, EU:C:2013:29, t. 43. i 49.). Presuda o poništenju odluke koja je dio skupine pojedinačnih odluka u okviru postupka koji je Komisija vodila u području zabranjenih sporazuma posljedično može u nekim okolnostima imati određene posljedice za osobe različite od tužitelja u postupku u kojem je došlo do njezina poništenja.

127 Kao drugo, mora se utvrditi da je prilikom donošenje presude Schindler Holding i dr./Komisija, t. 69. *supra* (EU:C:2013:522) Sud namjeravao potvrditi sukladnost cijelog postupka koji su u području zabranjenih sporazuma vodili Komisija i Opći sud s člankom 6. EKLJP-a i člankom 47. Povelje o temeljnim pravima. Taj zaključak posljedično ne može biti doveden u pitanje tvrdnjama tužitelja prema kojima Opći sud nije izvršavao puni nadzor odluke Komisije ako ne postoje učinci njegovih presuda o poništenju *erga omnes*, zato što je Sud svakako uzeo u obzir svoju ustaljenu sudsku praksu navedenu u gore navedenim točkama 116. do 118. kada je odlučio u predmetu u kojem je donesena presuda Schindler Holding i dr./Komisija, t. 69. *supra* (EU:C:2013:522).

128 Naposljetku, kao treće, i u mjeri u kojoj je to potrebno, treba podsjetiti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, ni u kojem slučaju nije na sudu Unije da sobom zamijeni ustavotvornu vlast radi izmjene sustava pravnih lijekova i postupaka utvrđenih Ugovorom (vidjeti presudu od 21. travnja 2005., Holcim (Deutschland)/Komisija, T-28/03, Zb., EU:T:2005:139, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

129 Posljedično, prigovor koji se temelji na nepostojanju učinaka presuda o poništenju *erga omnes* treba odbiti.

130 S druge strane, kad je riječ o argumentaciji koju su tužitelji iznijeli kao odgovor na pitanja koja je u pisanom obliku postavio Opći sud kao i na pitanja koja su im s tim u vezi postavljena na raspravi, treba utvrditi da je u svakom slučaju neosnovana.

131 Treba istaknuti da Uredba br. 1/2003 ne predviđa da je odluka kojom se zaključuje upravni postupak ona koju donosi Opći sud. Ta argumentacija *de lege ferenda* – što su tužitelji, uostalom, i priznali na raspravi – ne počiva ni na kojem temelju u propisu koji se primjenjuje na ovaj spor te se, posljedično, na njoj ne može temeljiti ni tužba za poništenje podnesena protiv odluke Komisije.

132 Nadalje, treba podsjetiti da je točno da članak 25. stavak 5. Uredbe br. 1/2003 predviđa da se postupak ni u kojem slučaju ne može voditi protekom dvostrukog vremena zastare u kojem Komisija nije izrekla novčanu kaznu ili periodični penal. Nadalje, članak 25. stavak 5. precizira da se najdulji rok od deset godina produžuje za vrijeme prekida zastare u skladu sa stavkom 6. Međutim, članak 25. stavak 6. te iste uredbe predviđa da se zastara za propisivanje novčanih kazni ili periodičnih penala smatra prekinutom sve dok je odluka Komisije predmet postupka koji se vodi pred Sudom.

133 U ovom slučaju nesporno je da je Komisija donijela odluku kojom je tužiteljima izrekla novčanu kaznu prije isteka roka od deset godina predviđenog člankom 25. stavkom 5. Uredbe br. 1/2003.

134 Stoga, pod uvjetom da tužitelji namjeravaju tvrditi da je, kad je o njima riječ, zastarni rok istekao, treba istaknuti da su oni podnijeli svoju tužbu 15. rujna 2010. i da je zastara stoga prekinuta počevši od tog datuma, u skladu s člankom 25. stavkom 6. Uredbe br. 1/2003.

135 Posljedično, prvi tužbeni razlog treba u cijelosti odbiti.

[omissis]

Ocjena Općeg suda

Pregled načela

152 Treba podsjetiti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, samo se poduzetniku koji je surađivao s Komisijom na temelju Obavijesti o oslobođenju od kazne može dodijeliti na temelju te obavijesti smanjenje novčane kazne koja bi, u izostanku te suradnje, bila izrečena. Takvo smanjenje ne može se proširiti na drugo društvo koje je tijekom jednog dijela razdoblja protupravnosti bilo dijelom gospodarskog subjekta koji je tvorilo prvo društvo, ali koje u trenutku u kojem je prvo društvo surađivalo s Komisijom više nije njegovim dijelom. Suprotno tumačenje stoga bi, osobito, podrazumijevalo da bi u slučaju sukcesije poduzetnika društvo koje je prvotno sudjelovalo u protupravnom ponašanju, u svojstvu društva majke društvu kćeri koje je izravno u to uključeno, te koje je potom prenijelo to društvo kćer na drugog poduzetnika, ako je primjenjivo, dobilo smanjenje novčane kazne dodijeljeno potonjem poduzetniku na temelju njegove suradnje s Komisijom, iako to društvo nije sâmo doprinijelo otkrivanju protupravnog ponašanja u pitanju niti je u trenutku suradnje izvršavalo odlučujući utjecaj na svoje nekadašnje društvo kćer. Doista, s obzirom na cilj Obavijesti o oslobođenju od kazne koji se sastoji u poticanju otkrivanja ponašanja protivnih pravu tržišnog natjecanja Unije, i s ciljem osiguranja učinkovite primjene tog prava, ništa ne opravdava proširenje smanjenja novčane kazne dodijeljenog jednom poduzetniku na temelju njegove suradnje s Komisijom na drugog poduzetnika koji, iako je u prošlosti kontrolirao sektor djelatnosti uključen u povredu u pitanju, nije sam pridonio njezinu otkrivanju (vidjeti u tom smislu presude od 30. travnja 2014., FLSmidth/Komisija, C-238/12 P, Zb., EU:C:2014:284, t. 83. i 85.; od 19. lipnja 2014., FLS Plast/Komisija, C-243/12 P, Zb., EU:C:2014:2006, t. 85. i 87. i Hoechst/Komisija, t. 148. *supra*, EU:T:2009:366, t. 76.).

153 Iz te sudske prakse proizlazi da kriterij koji treba uzeti u obzir prilikom ocjene treba li poduzetniku odobriti uživanje koristi od smanjenja kazni odnosno oslobađanja od kazni jest njegov stvaran doprinos u otkrivanju ili utvrđivanju dokaza o povredi.

154 Iz toga također proizlazi da se uživanje koristi od smanjenja kazni odnosno oslobađanja od kazni odobrava poduzetniku, to jest gospodarskoj jedinici koja postoji u trenutku podnošenja Komisiji zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni.

155 Načelo stvarne suradnje poduzetnika odražava se u točki 7. Obavijesti o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni kao i u njezinoj točki 11. podtočki (a), koja se odnosi na oslobađanje od kazni, u skladu s kojom poduzetnik s Komisijom surađuje u potpunosti, kontinuirano i brzo tijekom cijelog upravnog postupka, te u točki 23. podtočki (b) drugom stavku u vezi sa smanjenjem iznosa novčane kazne, koja predviđa da će Komisija uzeti u obzir opseg i trajanje suradnje koje je poduzetnik pokazao počevši od dana svojega doprinosa.

156 Posljedično, nikakvo smanjenje iznosa novčane kazne ne može se odobriti poduzetniku ako ne postoji njegova stvarna suradnja pri utvrđivanju dokaza o povredi.

157 Na temelju toga, Sud je u presudama navedenima gore u točki 152. tako utvrdio da društvo koje je tijekom jednog dijela razdoblja protupravnosti bilo dijelom gospodarskog subjekta koji je tvorilo prvo društvo, ali koje u trenutku u kojem je potonje surađivalo s Komisijom više nije njegovim dijelom, ne može uživati korist od smanjenja kazni odnosno oslobađanja od kazni odobrenog gospodarskoj jedinici koja stvarno surađuje s Komisijom.

158 Sud je također na temelju toga smatrao da ništa ne opravdava proširenje smanjenja novčane kazne dodijeljenog jednom poduzetniku na temelju njegove suradnje s Komisijom na drugog poduzetnika koji, iako je u prošlosti kontrolirao sektor djelatnosti uključen u povredu u pitanju, nije sam pridonio njezinu otkrivanju.

159 Treba utvrditi da isključenje uživanja koristi od smanjenja kazni odnosno oslobađanja od kazni koje se temelji na izostanku doprinosa u otkrivanju povrede i nepostojanju stvarne suradnje, u toj mjeri, vrijedi i za bivše društvo kćer prigodom zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni koji je podnijelo njegovo bivše društvo majka i za bivše društvo majku nakon zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni koji je podnijelo njegovo bivše društvo kći.

Ocjena predmetnog slučaja

160 U ovom slučaju, najprije treba podsjetiti da su zahtjev za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni u pogledu kojeg tužitelji tvrde da imaju pravo uživati korist 28. lipnja 2007. podnijeli društva Arcelor España i njegova društva kćeri, Mittal Steel Company i njegova društva kćeri, uključujući Arcelor, te Tréfileurope i njegova društva kćeri, istodobno izričito zahtijevajući da se bilo kakvo oslobađanje od kazne ili smanjenje novčane kazne odobreno društvu Arcelor España primijeni i na društva Emesa i Galycas, pri čemu bi društvo Arcelor España osiguravalo njihovo pravo na obranu, u skladu s ugovorom o prodaji između društava Arcelor España i Companhia Previdente.

161 Mora se, međutim, utvrditi da, unatoč izričitom navođenju društava Emesa i Galycas u zahtjevu za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni od 28. lipnja 2007., ona formalno nisu bila dijelom poduzetnika kojeg su tvorili podnositelji zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni, što, uostalom, ne tvrde ni sami tužitelji.

162 Međutim, iz sudske prakse navedene gore u točki 152. proizlazi da društvo može uživati korist od zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni kojega formalno nije podnositelj samo ako je u trenutku njegova podnošenja bilo dijelom istog poduzetnika kao i podnositelj zahtjeva.

163 U tom pogledu, mora se utvrditi da društva Emesa i Galycas, s obzirom na to da ih je 2004. preuzelo društvo Companhia Previdente, u trenutku kada je to društvo u 2007. podnijelo svoj zahtjev za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni više nisu bila dijelom društva Arcelor España. Stoga je Komisija u pobijanoj odluci ispravno utvrdila da ta društva više nisu bila dijelom poduzetnika koji joj je podnio zahtjev za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni.

164 Treba primijetiti da je smanjenje od 5%, odobreno društvima Emesa i Galycas na temelju informacija koje su ona sama dostavila Komisiji u 2002., bilo prošireno na društvo Arcelor España zbog činjenice da su u trenutku u kojem su tužitelji dostavili te informacije društvo Arcelor España i društva Emesa i Galycas doista bili dijelom istog poduzetnika.

165 Zatim, treba ispitati je li, s obzirom na posebne okolnosti ovog slučaja i unatoč prethodnim izlaganjima, Komisija trebala tužiteljima odobriti uživanje koristi od zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni koji je podnijelo društvo Arcelor España.

166 U tom pogledu, kao prvo, treba utvrditi da je aktivna suradnja tužitelja s Komisijom u postupku u kojem je donesena pobijana odluka ograničena na informacije koje su oni dostavili Komisiji u okviru svojeg vlastitog zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni podnesenog 25. listopada 2002., za koji je Komisija odobrila smanjenje iznosa novčane kazne od 5%.

167 Tužitelji, istina, navode da bilješke društva Emesa koje je dostavilo društvo Arcelor España u okviru zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni od 28. lipnja 2007. potječu od njih, s obzirom na to da ih je u konkretnom vremenu sastavio bivši zaposlenik društva Emesa i da su one imale bitan utjecaj na trajanje i težinu povrede.

168 Međutim, treba istaknuti da porijeklo tih bilješki i njihova nesporna dodana vrijednost ne dokazuju aktivnu suradnju tužitelja s Komisijom. Iz spisa proizlazi upravo suprotno – i to tužitelji ne osporavaju – da su bilješke društva Emesa koje je Komisiji dostavilo društvo Arcelor España bile u posjedu potonjeg društva, a ne tužiteljâ i da je nesporno da tužitelji nisu znali da je društvo Arcelor España podnijelo zahtjev za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni, s obzirom na to da ga je ono u skladu s primjenjivim pravilima držalo u tajnosti.

169 Kao drugo, ponašanje Komisije, koja, suprotno svojim tvrdnjama, nije na vrijeme i precizno izvijestila društvo Arcelor España o činjenici da se njegov zahtjev za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni ne može proširiti na društva Emesa i Galycas, ne može zbog toga dovesti do stvaranja prava za tužitelje da uživaju korist od zahtjeva društva Arcelor Espana za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni.

170 Doista, društvo ArcelorMittal España Komisiji sa stajališta načela dobre uprave svakako može prigovoriti zbog činjenice da je na zahtjev za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni društva Arcelor España od 28. lipnja 2007. odgovorila tek 19. rujna 2008. i zbog toga što nije izričito odbila zahtjev za proširenje uživanja koristi od njega na društva Emesa i Galycas, ali to i dalje nema nikakva utjecaja na mogućnost da tužitelji uživaju korist od zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni kojem nisu aktivno doprinijeli.

171 Zbog svih tih razloga, treba utvrditi da Komisija nije povrijedila načelo dobre uprave i članak 41. Povelje o temeljnim pravima, načelo jednakog postupanja ni pravičnost time što na društva Emesa i Galycas, koja na to nisu imala pravo, nije proširila uživanje koristi od zahtjeva za smanjenje kazni odnosno oslobađanje od kazni koji je podnijelo društvo Arcelor España i time što im nije odobrila smanjenje iznosa novčane kazne jednako onom koje je odobrila društvu ArcelorMittal España.

172 Posljedično, drugi tužbeni razlog treba u cijelosti odbiti.

[omissis]

Troškovi

188 Sukladno odredbama članka 134. stavka 1. prvog podstavka Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen.

189 Budući da tužitelji nisu uspjeli u svojim zahtjevima i da su Komisija i Vijeće postavili takav zahtjev, oni će snositi vlastite troškove kao i troškove Komisije i Vijeća.

190 Nadalje, na temelju članka 139. točke (a) Poslovnika, ako stranka Općem sudu prouzroči troškove koje se moglo izbjeći, Opći sud može toj stranci naložiti njihovu naknadu.

191 Treba podsjetiti da je u ovom slučaju rješenjem od 16. svibnja 2014. Opći sud naložio Komisiji da predoči tajnu verziju dokumenata na koje su se odnosile mjere upravljanja postupkom od 17. prosinca 2013., a koje joj Komisija još nije bila dostavila.

192 Dana 23. svibnja 2014. Komisija je Općem sudu dostavila javnu verziju tih dokumenata.

193 Rješenjem od 12. lipnja 2014. Opći sud naložio je Komisiji da predoči tajnu verziju navedenih dokumenata.

194 Komisija je 16. lipnja 2014. postupila po tom zahtjevu.

195 Stoga Komisiji, s obzirom na visinu troškova koje je Opći sud morao pretrpjeti i koji su se mogli izbjeći, treba naložiti da Općem sudu naknadi dio tih troškova u iznosu od 1500 eura.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (šesto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Društva Emesa-Trefilería, SA i Industrias Galycas, SA snosit će vlastite troškove kao i troškove Europske komisije i Vijeća Europske unije.**

3. **Komisiji se nalaže da Općem sudu plati iznos od 1 500 eura na temelju članka 139. točke (a) njegova Poslovnika radi naknade dijela troškova koje je potonji morao pretrpjeti.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 15. srpnja 2015.

Potpisi